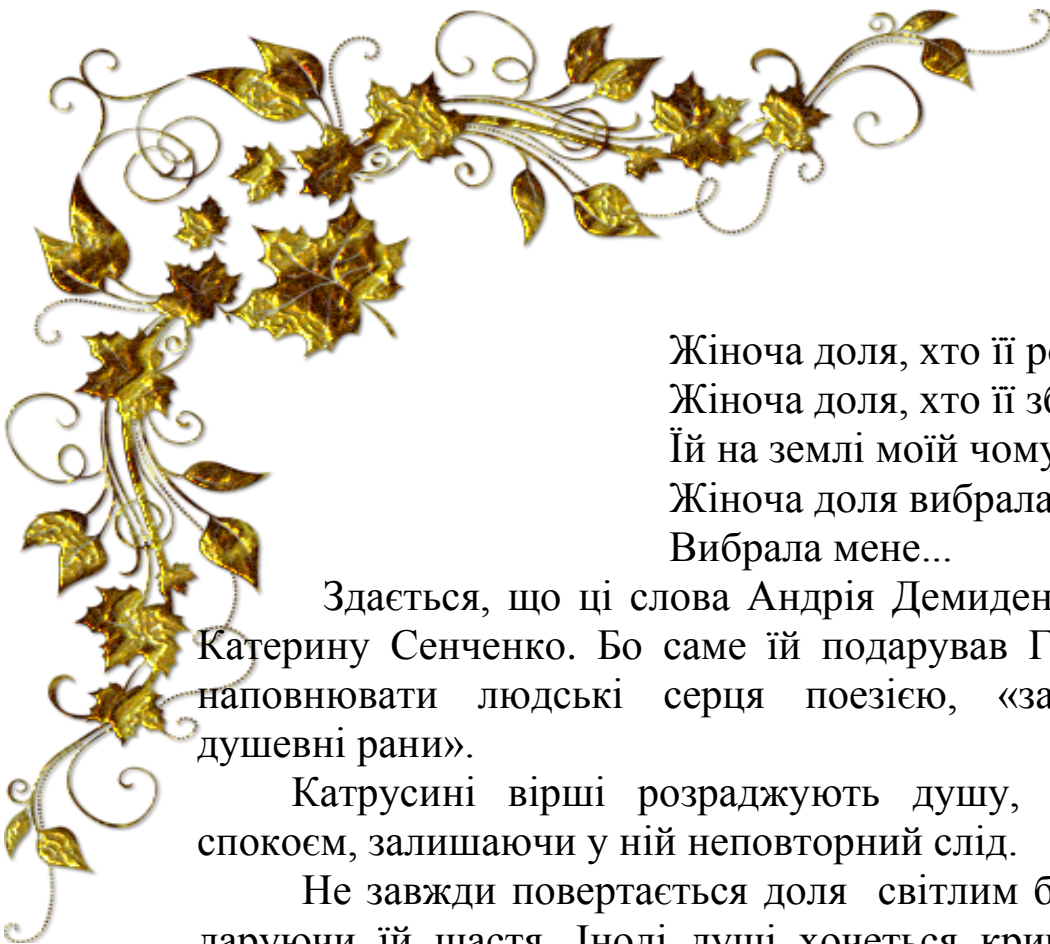

Катерина Сенченко

Моя душа і плаче, і сміється

Жіноча доля, хто її розкаже?
Жіноча доля, хто її збагне?
Їй на землі моїй чомусь найважче,
Жіноча доля вибрала мене.
Вибрала мене...

Здається, що ці слова Андрія Демиденка сказані про Катерину Сенченко. Бо саме їй подарував Господь талант наповнювати людські серця поезією, «зализувати чужі душевні рани».

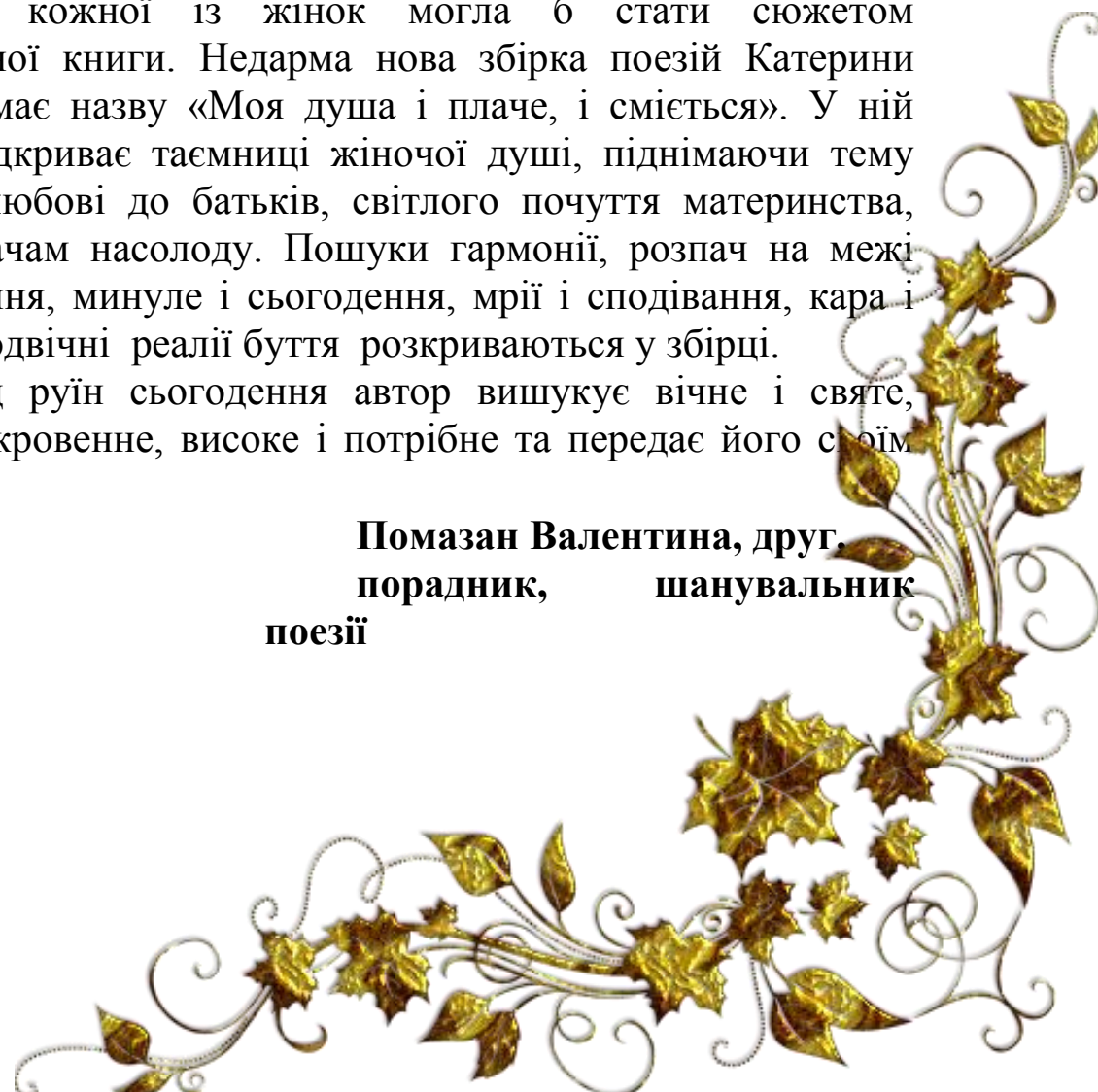
Катрусині вірші розраджують душу, наповнюють її спокоєм, залишаючи у ній неповторний слід.

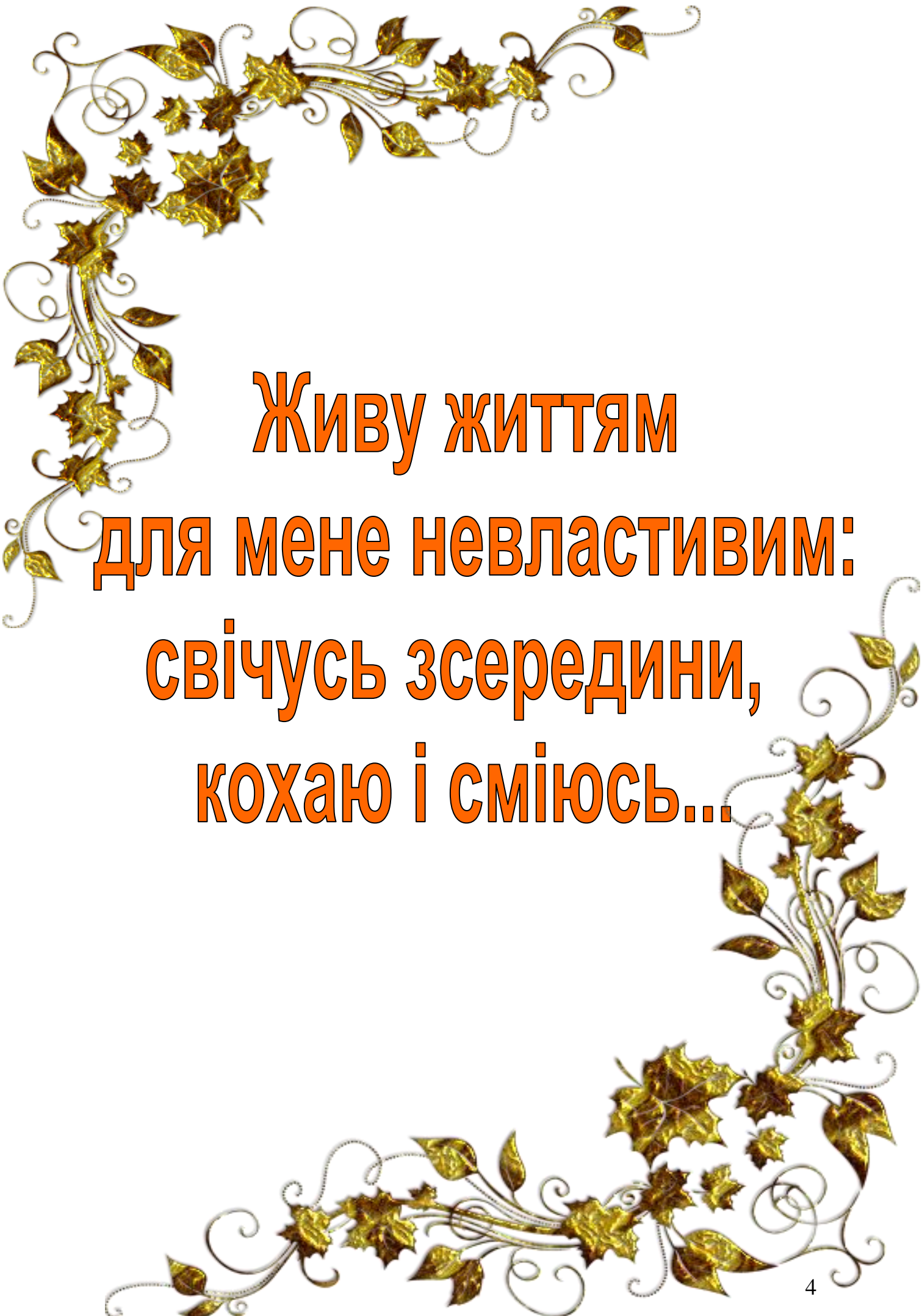
Не завжди повертається доля світлим боком до жінки, даруючи їй щастя. Іноді душі хочеться кричати і плакати, розділити цей біль із кимось. У такий момент всі біди і печалі, щастя і радість виливаються на аркуш паперу.

Доля кожної із жінок могла б стати сюжетом захоплюючої книги. Недарма нова збірка поезій Катерини Петрівни має назву «Моя душа і плаче, і сміється». У ній поетеса відкриває таємниці жіночої душі, піднімаючи тему кохання, любові до батьків, світлого почуття материнства, дарує читачам насолоду. Пошуки гармонії, розпач на межі розчарування, минуле і сьогодення, мрії і сподівання, кара і надія – ці одвічні реалії буття розкриваються у збірці.

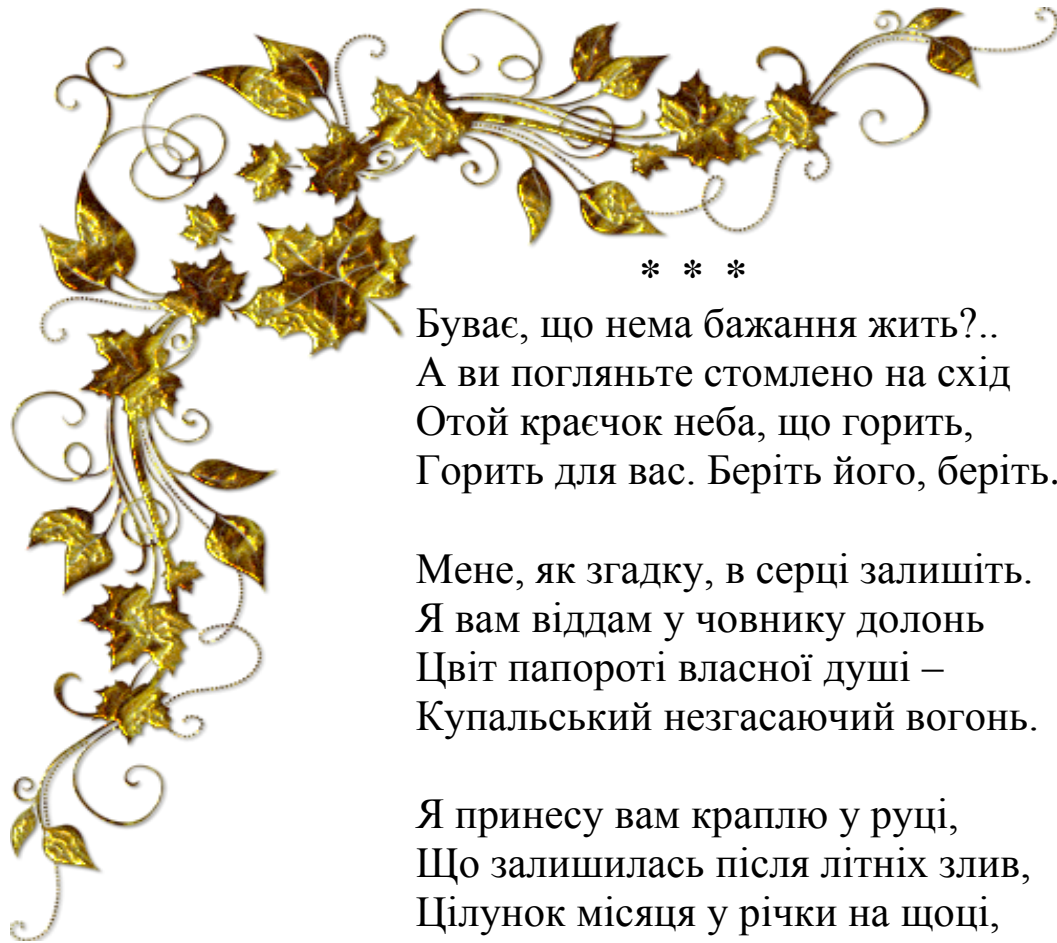
Серед руїн сьогодення автор вишукує вічне і святе, ніжне і сокровенне, високе і потрібне та передає його своїм читачам.

**Помазан Валентина, друг,
порадник, шанувальник
поезії**

**Живу життям
для мене невластивим:
свічусь зсередики,
кохаю і сміюсь...**

* * *

Буває, що нема бажання жить?..
А ви погляньте стомлено на схід
Отой красчок неба, що горить,
Горить для вас. Беріть його, беріть.

Мене, як згадку, в серці залишіть.
Я вам віддам у човнику долонь
Цвіт папороті власної душі –
Купальський незгасаючий вогонь.

Я принесу вам краплю у руці,
Що залишилась після літніх злив,
Цілунок місяця у річки на щоді,
І серп, який він вигострив до жнив.

Для вас зберу із соковитих трав
Ранкову діамантову росу,
Додам за смаком відьомських приправ
І в келишку дзвіночка піднесу,

Аби ви знали, що іще прийде
Весна в буянні квітів, зір і трав,
І що весняне сонце молоде
Зігріє всіх, хто ще не докохав.

І проросте наснага, як з води,
Заповнить вас по вінця, до країв.
І зацвітуть, завруняться сади
Весільними піснями солов'їв

І закує зозуля на весь світ,
Сховавшись між калинових суцвіть.
Вона доточить скільки треба літ,
Їй не шкода. Лише живіть... живіть!

А як промчить на крилах блискавиць
Гроза сварлива й грізна, та незла,
Почервоніють вилиці суниць,
Повищають вершечки у зела.

Дивуйтеся, радійте, мов дитя,
Зернині в колосі і небу поміж віт...
Погляньте по-новому на життя...
Мене згадайте... І живіть, живіть!

І буде все у вас, як в перший раз!
А я піду по вашому сліду,
І щоб хоч трішки наздогнати вас,
Із літа в осінь вбхід перебреду...

Вітер

Дві тополі в полі, ніби свічі.
При свічках лягає сонце спати.
Вітер має руки чоловічі -
Все йому кортить мене обняти.
Я бреду вечірнім літнім полем
Поміж маками, волошками, житами...
Вітре, не давай ручиськам волю,
Не цілуй пошерхлими вустами!
Що ж ти робиш, чорте синьоокий?
Та ж не гоже, чуєш, нечестивцю,
Жінці у цей вечір самотній
Заирати хтиво під спідницю.
Що тобі до мене, пустовію?
Не хапай мене за білі плечі!
Я вітрам давно уже не вірю,
Бо любов у них лише на вечір.
... Перші зорі визирнули з вікон,
З висоти за нами підглядають...
Вітре, вітре, синьоокий вітре,
Чи ж жінок земних вітри кохають?
... Розчесала на ніч чорні коси,
Погасила світло без вагання.
Тільки вітер за вікном голосить
Над своїм приреченим коханням.

Пізньої осені

Вишиває осінь смуток на вікні
Із ниток – дощинок, із холодних крапель
Тільки з цього боку бачилось мені,
Ніби між фіранок хтось невтішно плакав.

Обриває вітер листя із дерев,
Здер із осокора латану сорочку.
І не вірить листя, що воно тепер
Стало непотрібним. Та вмирать не хоче.

Почуваюсь винною, хоч нема вини.
Попрохати б сонця в золоті рибки!
Проситься до хати лист горобини,
Притуливсь щокою до моєї шибки.

І тремтить в нестямі, б'ється у вікно.
Дощ впинає в нього своє мокре жало.
...На, ковтни, листочку, це міцне вино
І закутай горло у пухову шалю.

Листе, грішний ангеле! Чим я пособлю?
Дати б тобі крила, сильні, як у птаха.
Перезимував би в листянім раю,
Де немає тліну, холоду і страху.

Вилила на листя щирих слів елей
І теплом зігріла, як нічного гостя,
Та й поклала в книгу, наче в мавзолей....
Лист сказав: «Спасибі!»... Чи мені здалося?

А коли заснула, чула, мов крізь сон:
Вітер перелічував на деревах кості,
Дула пізня осінь в зламаний тромбон
І від злості рвала на собі волосся.

* * *

Прасую твою сорочку,
Комір, рукав, манишку
Прасую до опівночі -
Пустує подружнє ліжко.

Знову ти бродиш світами,
Бо жити інакше не вмієш
І відстань душевна між нами
То глибшає, то міліє.

Щоразу, провівши в дорогу,
З тривогою в серці чекаю.
І рясно дякую Богу,
Коли тебе зустрічаю.

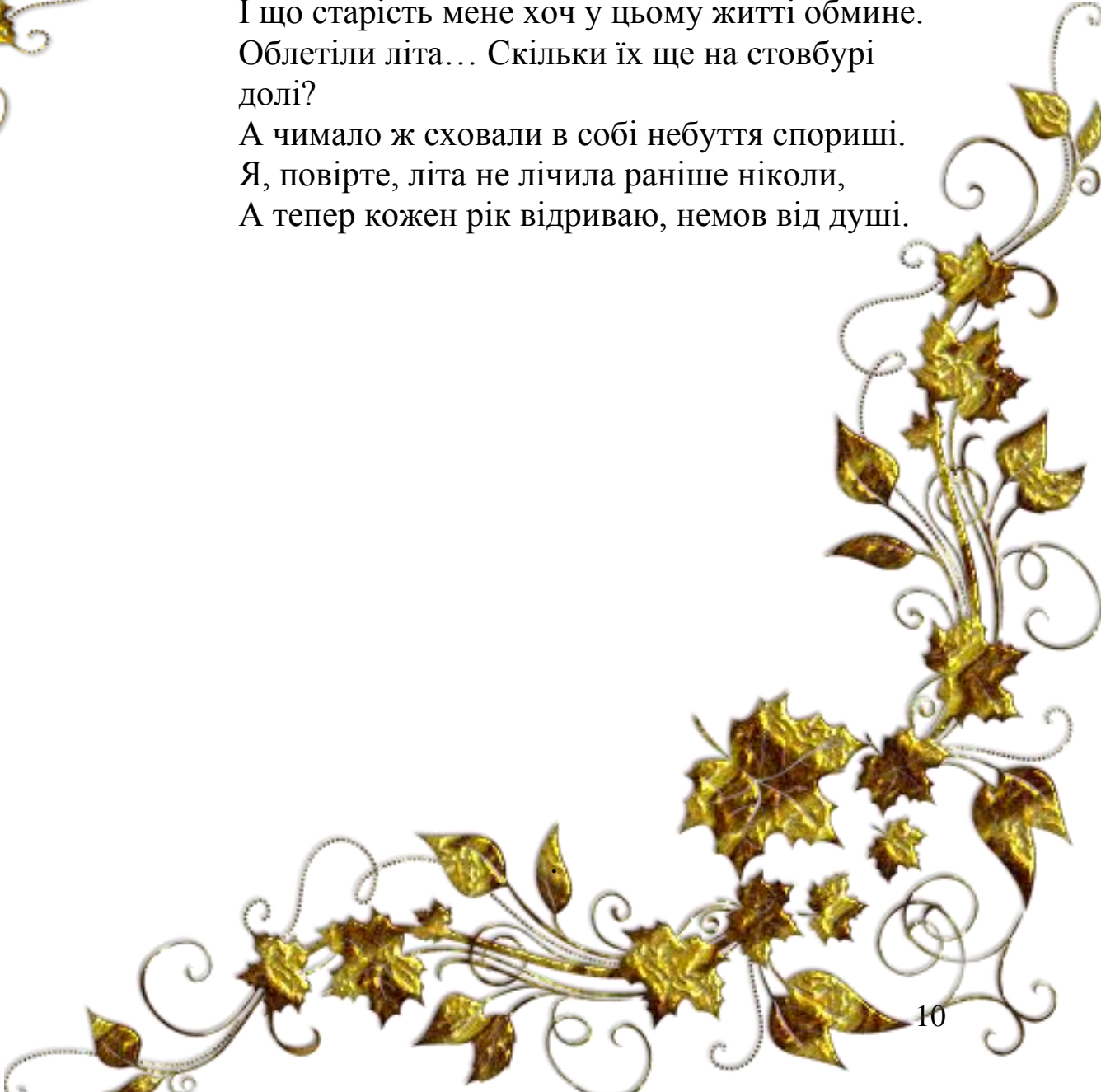
Та іншої долі не хочу
Крім тої, що навпіл з журбою
... Прасую твою сорочку.
І пахне вона тобою.

* * *

Відлетіли літа легкокрилі і пружні, як коні,
Відлетіли літа, ні про що не спитавши мене.
Я ж тікала від них, і гадала, що не наздогонять
І що старість мене хоч у цьому житті обмине.
Облетіли літа... Скільки їх ще на стовбурі
долі?

А чимало ж сховали в собі небуття спориші.
Я, повірте, літа не лічила раніше ніколи,
А тепер кожен рік відриваю, немов від душі.

Журавель

Я не віддам тебе не пройденим дорогам.
Спинись нарешті, сядь біля вогню,
Хай відпочинуть виморені ноги.
Присяду поруч. Я тебе люблю.
Розгладжу кожну зморшку на обличчі,
Зцілюю втому на твоїх устах.
...Та скрипнуть двері журавлем криничним,
А журавель – то перелітний птах
Я знову завмираю у тривозі
Складаю мовчки речі в дальню путь.
Ти ставиш хрест на пройденій дорозі
І ноги по новій тебе несуть.

Настане день...

Настане день. Він прийде неодмінно,
Коли нарешті стрінемося ми.
Я стану перед вами на коліна
І обійму вас білими крильми.

Можливо ви цього і не помітите,
Але однак щось зміниться в житті.
Я вас своїми світлими молитвами
Спасу від небезпеки у путі.

А схочете з долонь моїх напитися,
Із цим також не виникне проблем.
Для вас я стану чистою криницею,
А ви моїм криничним журавлем.

* * *

Початок літа.... Ще несамовито
У вітті саду плачуть солов'ї.
Вишні, неначе молоком облиті,
В цвіту ховають голови свої.

П'ють ластівки у небі прохолоду.
На грядках, де садили картоплі,
Рядочки неспіливих перших сходів
Вигулькують уперто з-під землі.

Сичить коса в траві змією гнівно.
Руда кульбабка проситься в вінок.
Уперше пробує ще зовсім юний півник
Свій ранній не окріпий тенорок.

Початок літа... Ще не відвесніло.
Ще спека в пуп'янку дримає межі трав.
Земля, як жінка, аж помолоділа,-
Її, як жінку, червень покохав.

Тост

Четвертий тост для нас найважливіший,
За вас мужчини, що там говорить!
За вас, кохані, ніжні, найрідніші,
За те, що ви умієте любити!

За посмішку, що даму обеззброїть,
За доторк до жіночої руки.
Не переводяться хай лицарі - герої,
Хай завжди мають честь чоловіки.

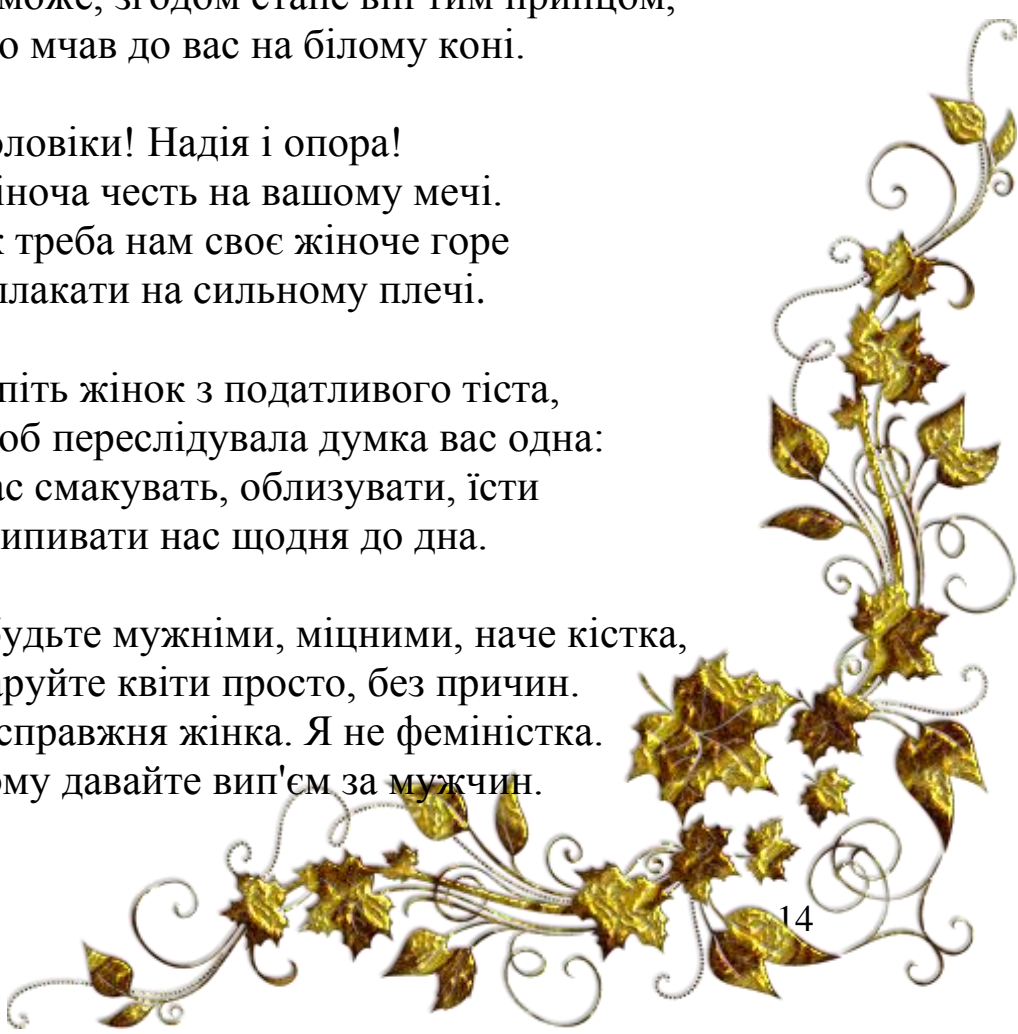
Не все в житті вимірюється в грошах.
І що за мудрість – лізти напролом?
Та не завжди той чоловік хороший,
Який змирився жить під каблуком.

Якщо ж для нього так важливий принцип,
Чи важко поступитися мені?
А може, згодом стане він тим принцом,
Що мчав до вас на білому коні.

Чоловіки! Надія і опора!
Жіноча честь на вашому мечі.
Як треба нам своє жіноче горе
Оплакати на сильному плечі.

Ліпіль жінку з податливого тіста,
Щоб переслідувала думка вас одна:
Нас смакувать, облизувати, їсти
І випивати нас щодня до дна.

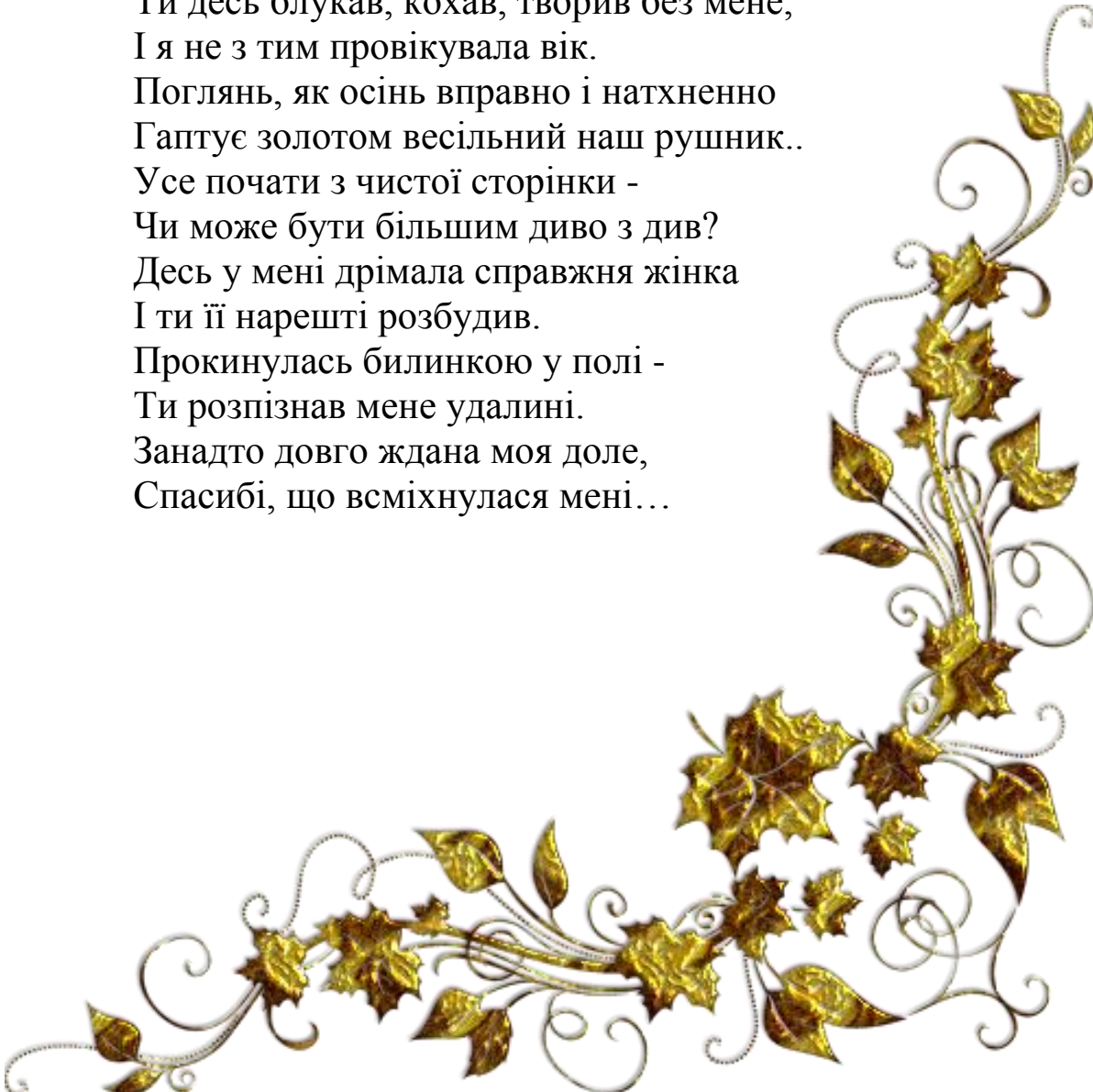
І будьте мужніми, міцними, наче кістка,
Даруйте квіти просто, без причин.
Я справжня жінка. Я не феміністка.
Тому давайте вип'єм за мужчин.

Тобі, моя доле

Життя пройшло без зав'язі і плоду,
Дивлюся вслід йому без каяття.
І раптом - ти, як здогадка, як подив,
Змінив ураз усе моє життя:
Перевернув із голови на ноги,
Усі крапки над «і» порозставляв.
Болючим став без тебе кожен подих
І кожен крок без тебе хибним став.
Ти десь блукав, кохав, творив без мене,
І я не з тим провікувала вік.
Поглянь, як осінь вправно і натхненно
Гаптує золотом весільний наш рушник..
Усе почати з чистої сторінки -
Чи може бути більшим диво з див?
Десь у мені дрімала справжня жінка
І ти її нарешті розбудив.
Прокинулась билинкою у полі -
Ти розпізнав мене удалині.
Занадто довго ждана моя доле,
Спасибі, що всміхнулася мені...

Молитва

Бог один. І ти один у мене
На землі, в повітрі і воді.
Я твоя дружина наречена.
Я твоя у щасті і в біді.

Доленько моя нерукотворна!
Нам з тобою доживати вік,
Мій єдиний, вірний, неповторний
В радості і в горі чоловік.

Ти для мене Богом був відмічений,
Тільки хай Господь простить мені,
Що молюся на твоє обличчя я,
А не на розп'яття на стіні.

* * *

Невже усе це діється зі мною,
Не уві сні, а дійсно, наяву?
Своє життя, розбавлене журбою
З тобою я по-іншому живу.

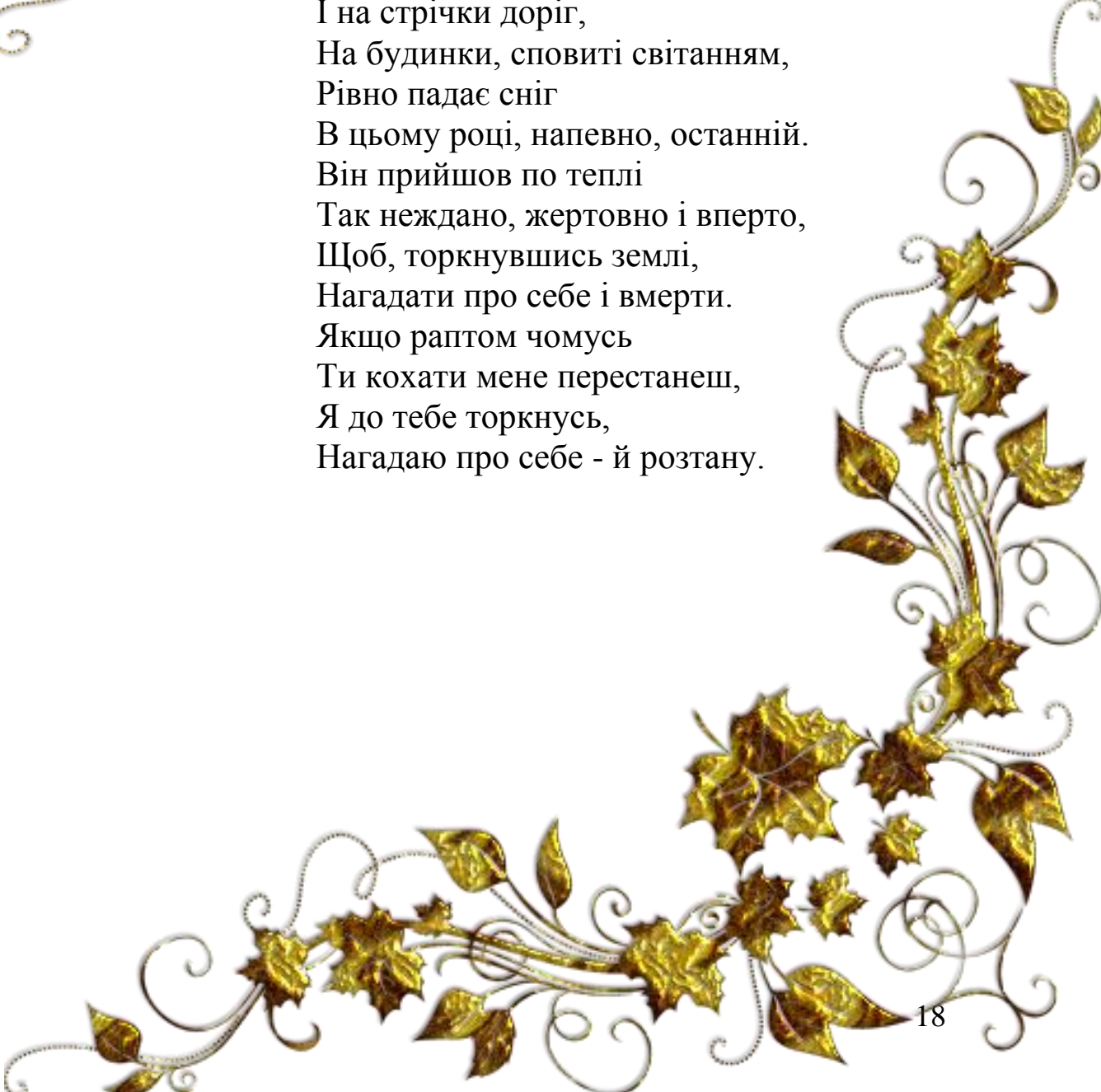
Прийшла пора для нестандартних рішень,
Для вчинків легковажних і бажань.
Куди подівсь мій виважений імідж -
Минулого напівзітерта грань?

Живу життям, для мене невластивим,
Свічусь зсередини, кохаю і сміюсь.
Повірити боюся, що щаслива,
Напевне що зурочити боюсь.

Останній сніг

Хто б подумати міг,
Що природа так страшно жартує:
Рівно падає сніг
І по зелені білим гаптує.
І на стрічки доріг,
На будинки, сповиті світанням,
Рівно падає сніг
В цьому році, напевно, останній.
Він прийшов по теплі
Так неждано, жертовно і вперто,
Щоб, торкнувшись землі,
Нагадати про себе і вмерти.
Якщо раптом чомусь
Ти кохати мене перестанеш,
Я до тебе торкнусь,
Нагадаю про себе - й розтану.

Молитва за тебе

Холодна ніч затуляє в тенета
Слабеньке світло на моїм вікні.
На правім боці спить собі планета.
На всій землі не спиться лиш мені.
Від мого дому тягнеться антена
Туди, у космос, аж до Божих вух.
Коханий мій! Будь Господом спасенний,
А Бог хай перетвориться на слух
І хай почує кожне моє слово:
Помилуй нас, Спаси і Сохрани!
Постав над нами ангела любові,
Позбав нас ревнощів, від заздощів звільни.
Навчи нас, Господи, тримать сумління свіжим,
Не дай каратися від власної вини.
І не залиш самих на роздоріжжі,
Від свого гніву нас оборони!
Раз поєднали нас Господні руки -
Це добрий знак для нашої сім'ї...
Якщо вже посилаєш нам розлуку,
То дай же сили витримать її.
Моя молитва променем надії
Летить у ніч, пронизуючи тінь.
Душа від благодаті лебедіє...
Спасибі, Господи!

Почув мене...

Амінь.

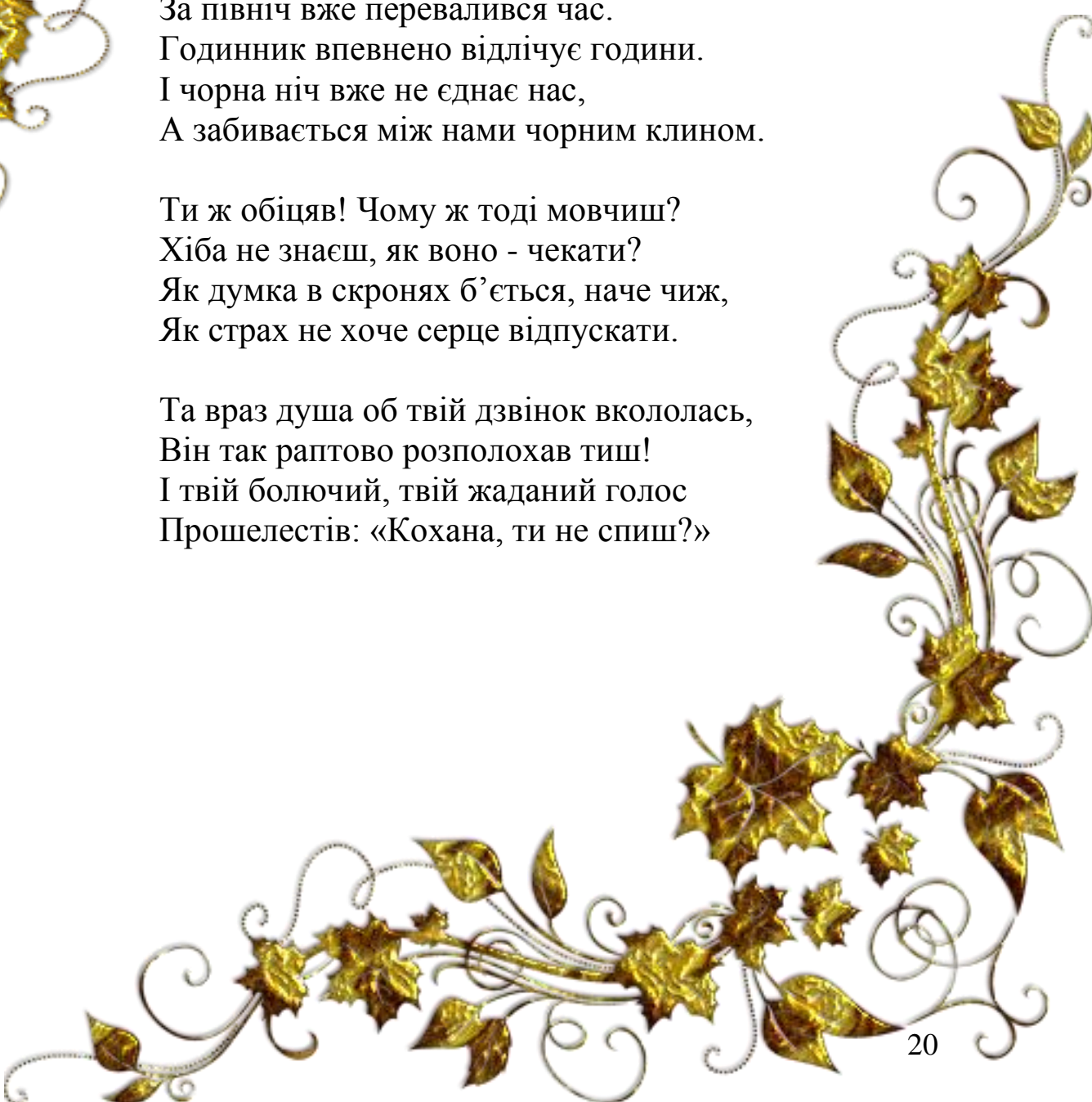
* * *

Не озиваєшся... Мовчить твій телефон.
На твій дзвінок утрачена надія.
Душа не спить (хоча який там сон!)
Тривога важко зависа на віях.

За північ вже перевалився час.
Годинник впевнено відлічує години.
І чорна ніч вже не єднає нас,
А забивається між нами чорним клином.

Ти ж обіцяв! Чому ж тоді мовчиш?
Хіба не знаєш, як воно - чекати?
Як думка в скронях б'ється, наче чиж,
Як страх не хоче серце відпускати.

Та враз душа об твій дзвінок вкололась,
Він так раптово розполохав тиш!
І твій болючий, твій жаданий голос
Прошелестів: «Кохана, ти не спиш?»

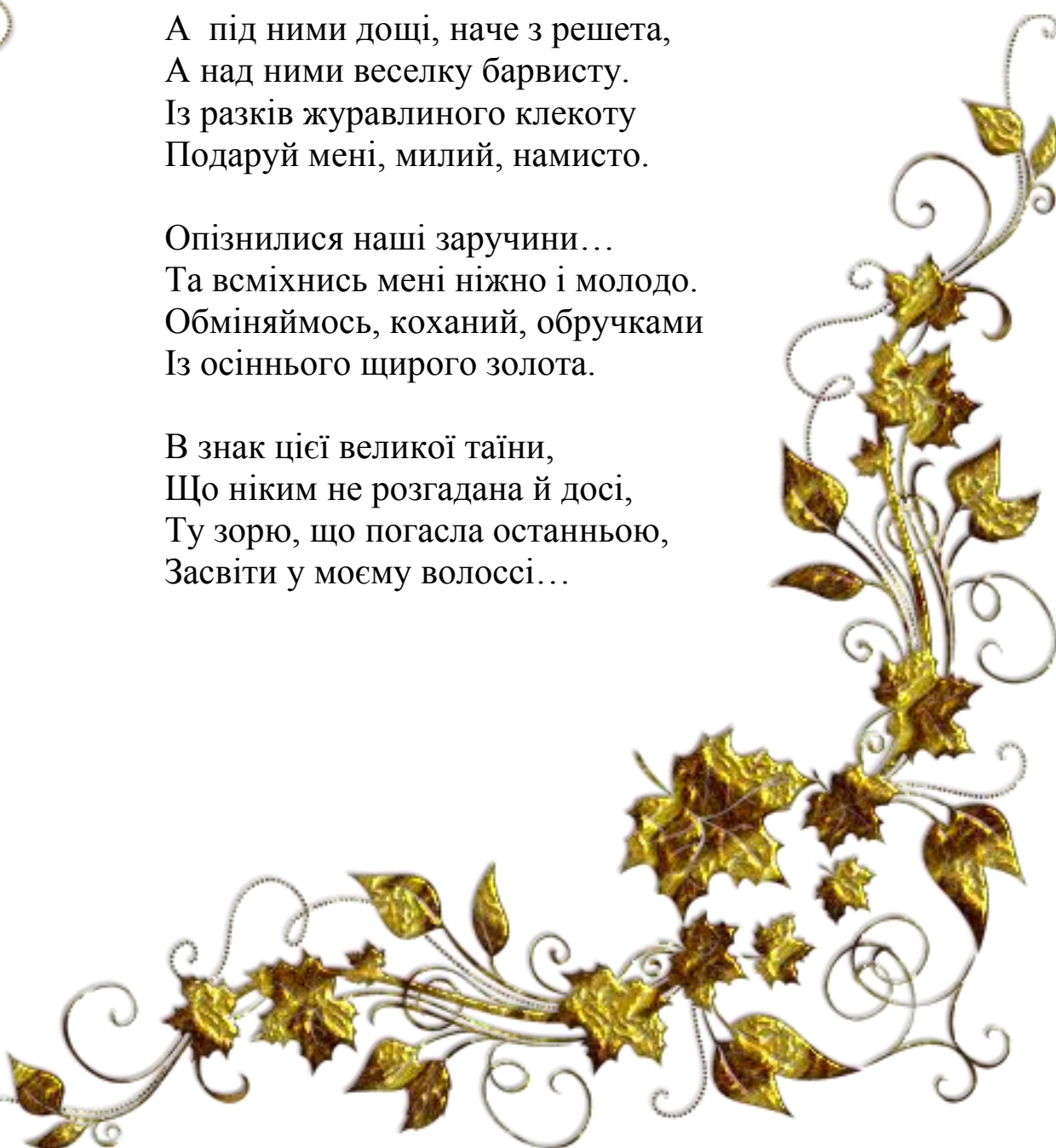
Таїна

Коли осінь з дощів і туманів
Наведе на землі позолоту,
Ти мені намалюй на світанні
Журавлів у оправі польоту.

А під ними дощі, наче з решета,
А над ними веселку барвисту.
Із разків журавлиного клекоту
Подаруй мені, милий, намисто.

Опізнилися наші заручини...
Та всміхнись мені ніжно і молодо.
Обмінюємось, коханий, обручками
Із осіннього щирого золота.

В знак цієї великої таїни,
Що ніким не розгадана й досі,
Ту зорю, що погасла останньою,
Засвіти у моєму волоссі...

Сьогодні твій день народження...

Сьогодні твій день народження,
А ніби й у мене свято!
А що, коли без запрошення
Зайду до твоєї хати?..
А що, коли я без дозволу
Приснюсь тобі серед ночі,
В засніжену ніч народження
Загляну в кохані очі?
А що, як без твого відома
Не в хату вйду, а в душу,
Влечу в твоє серце відьмою
Й забитись сильніше змушу?
Сьогодні мені допоможуть
І світлі, і темні сили.
Ти так поспішив з народженням,
Що я із своїм спізналась...

* * *

Не поспішай зробити останній крок,
Ще встигнеш по собі залишить попіл.
Лиши хоча б тонесенький місток,
Аби було куди вернутись потім.

Коли затягне зашморг білий світ,
Коли упору розітнути вени,
Ти віднайди ледь видимий свій слід,
Який лишив, тікаючи від мене.

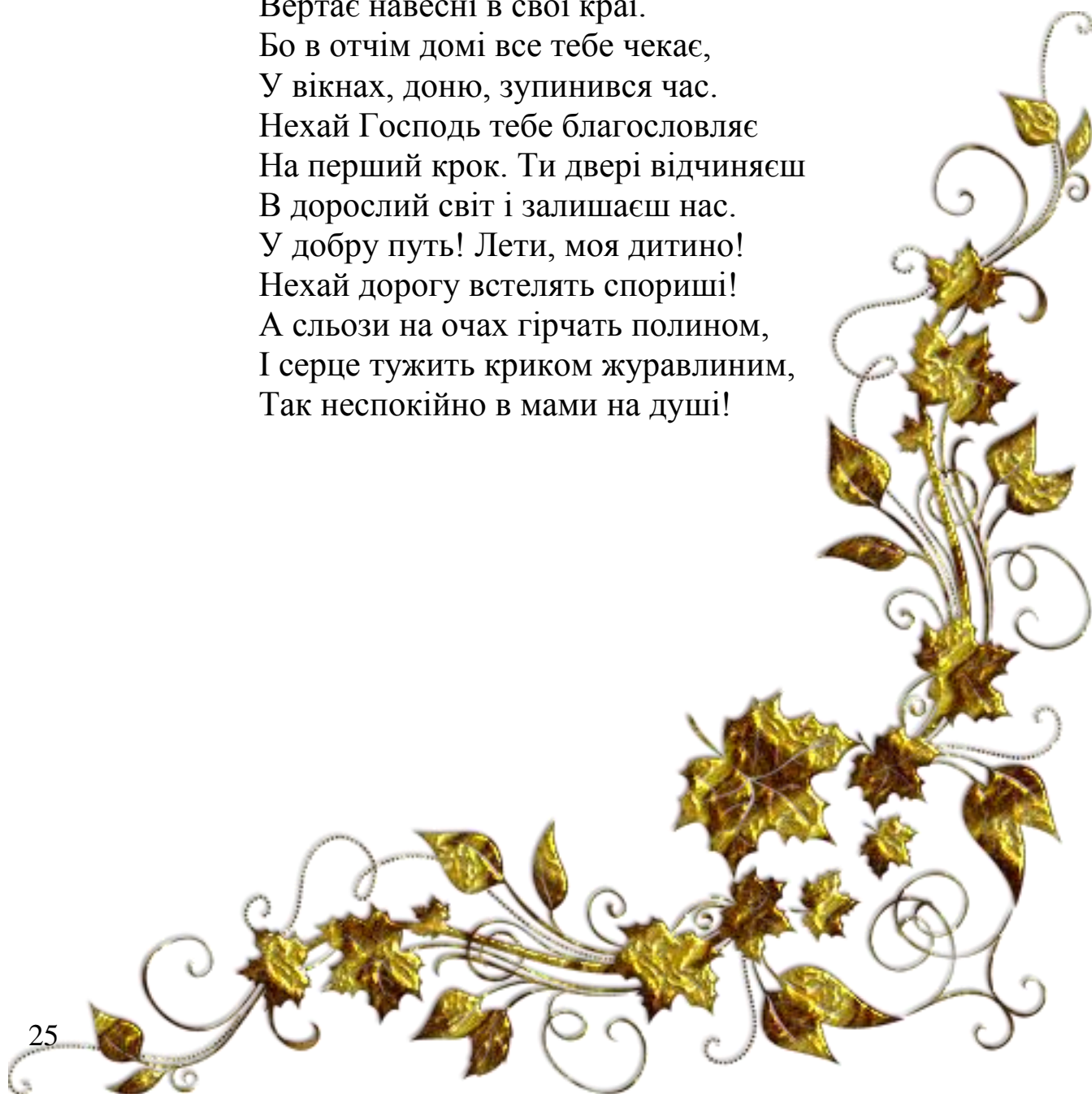
Не розривай останню із ниток,
Не дай між нами пролягти безодні....
Ти завтра пошкодуєш про цей крок,
Тому прошу, не поспішай сьогодні.

Коли батьківський дім лишають діти

Батьки також спроможні сиротити,
І серце спокою ніколи вже не зна,
Коли батьківський дім лишають діти,
Коли я знаю, що в чужому світі
Моя дочка беззахисна й одна.
І хата перетвориться на пустку,
І в душу смуток впнеться, мов стріла,
Тривога серце здавить і відпустить,
А доля пошаткує ту капусту,
В якій тебе, дитино, я знайшла.
Здавалось, все дзвеніло від любові,
Коли на білий світ з'явилась ти,
Слова співали, і за кожним словом
Складалася для тебе колискова,
Щоб ти змогла здоровою рости.
Твоє народження було лише початком,
Випробувань, неприспаних тривог,
Хворіла ти. Хотілося кричати,
Та я молилася, щоб до страшної втрати
Бог не привів. І змилювався Бог.
Вода цілюща - мамині молитви,
Від них засох хвороб чортополох.
З тобою вдвох ми вчилися говорити,
А згодом ми навчились і ходити,
Проблеми всі вирішували вдвох.
Я пам'ятаю перше твоє слово,
Падіння перше, перший твій урок,
Ці черевички, доню, не обнова,
Не сувенірні і не іграшкові,
У них ти, донечко, зробила перший крок.

Я зберегла їх наче символ щастя,
Щоб міцно ти стояла на ногах,
А доведеться знову десь упасти -
Вставай, іди, і знай, тобі все вдасться.
Бо доля, донечко,- завжди в твоїх руках.
І де б ти, доню, не була далеко,
Куди б шляхи не пролягли твої,
І як би у житті було нелегко,
Вертайсь до нас, дитино, як лелека
Вертає навесні в свої краї.
Бо в отчім домі все тебе чекає,
У вікнах, доню, зупинився час.
Нехай Господь тебе благословляє
На перший крок. Ти двері відчиняєш
В дорослий світ і залишаєш нас.
У добру путь! Лети, моя дитино!
Нехай дорогу встелять спориші!
А сльози на очах гірчать полином,
І серце тужить криком журавлиним,
Так неспокійно в мами на душі!

**Жіноча доля, кажуть,
нелегка,
Та іншої я в Бога
не просила...**

Олена Іськова

* * *

Ти, певно, перестав мене любити,
Дороги тебе манять у світи.
Коли мене не можеш захистити,
Погрожуєш, розсердившись, піти.

Піти найлегше... Що там говорити!
Я при шляху, жила вже, як горох.
А як же гідно нам життя прожити,
Оте, що залишилося на двох?

Склав куций скарб, посортував папери.
Кололася образа, мов буряк.
Штовхнув ні в чому неповинні двері –
Вони ж тебе не втримають однак!

Ну що ж, іди! Лишай у хаті пустку,
Але коли повернешся назад,
Можливо, хата ще тебе і впустисть,
Та в душу я впущу тебе навряд.

Монолог у парку

Самотній парк... І ти такий, як я -
Оголений, аж світиш самотою.
Обвуглене, беззахисне гілля
Гойдає вітер десь над головою.
Ну здрастуй, парку. Знов сюди прийшла.
На місце злочину отак ідуть злочинці....
Сьогодні я з тобою наодинці,
Тобі в дарунок біль свій принесла.
Ну що згадав? Спасибі, що згадав...
Так, я не схожа на оту, щасливу.
У світі, парку, все таке мінливе,
А щастя мить коротка, як удар...
Ти пам'ятаєш - ми були удвох,
Ми йшли оцими древніми стежками,
Шуміли клени стомлено над нами,
Чому ж це, парку, клен оцей усох?
А пам'ятаєш: вітер бив у скроні,
Зітхало літо подихом пустелі,
Крутилися невпинно каруселі...
А зараз каруселі на припоні.
Це залізничка скніє без потреби,
Лише у гойдалки ледь жевріє душа,-
Вона тепер - стриножене лоша,
А ми ж на ній колись злітали в небо!
Спасибі, парку, вже не так болить.
Приспала знову свою давню втрату.
А то жила, немов ішла на страту.
Бувало, зовсім не хотілось жить..
А де взялися сили, я не знаю,
Сама свою біду перебрела.
Із раною у серці - а жила,
Болить і досі, як про те згадаю.

Тепер лиш пам'ять пов'язала нас
З тобою, парку, і з моїм минулим.
Та я нічого, чуєш, не забула
І вже не вірю, що лікує час.
Я щиро вдячна за твоє мовчання,
За мудру поміркованість дерев.
Спасибі, що і досі не зітер
Сліди мого болючого кохання.

Ну що ж, прощай, мій дерев'яний брате!
... Та озиратися мені було не слід:
Дивився сумно парк мені услід
Крізь схрещене гілля, немов крізь ґрати...

Ти мене запросив на каву.
Що банальніше може бути!?
Чи не знаєш, що марна справа –
Неповернене повернути.

Я мовчу і холоне кава,
Ти щось силуєшся сказати
Ну навіщо, скажи, лукавить
І приречене рятувати?

У обіцянках, як в оправі,
Пролунала твоя промова,
Прозвучали в ній величаво
Кожна кома і кожне слово.

Малював ти в своїй уяві
Грандіозні плани нагальні,
Перспективи, такі яскраві,
І майбутнє, таке реальне.

Наша зустріч вдалась на славу!
Тільки ти десь забув свій рупор.
... Несолодка схолола кава.
Не pomoже ніякий цукор...

* * *

Минають сірі будні-близнюки
Один від одного не кращі і не гірші.
Мовчать слова. Таять в собі думки,
Але хоч плач, не просяться у вірші.

Зітре душа з чола гарячий піт.
Хто каже, що так просто римувати.
Буденна проза - це як житній хліб,
Поезія чомусь завжди, як свято.

Не відбери, мій Боже, талану
Зализувать чужі душевні рани.
Без нього я, як чорна ніч, мину
І по мені світанок не настане.

Приходить день, отруєний печаллю,
Минається знеболююче ночі
І постає життя в таких деталях,
Що хочеться тікати світ за очі.

Твої слова вбивають свіжість ранку,-
Чому їх вислуховувати мушу? –
Вони вповзають в мене, наче танки,
До вечора сплюндровуючи душу.

Вона болить під цим щоденним пресом,
Гнітить невизначеність нашого двобою.
Візьму і виріжу із серця гострим лезом
Усе, що зв'язане було колись з тобою.

Пишу для себе, не для публікації.
Мої вірші – гірка життєва проза.
Душі важку зробили операцію,
Вона іще і досі під наркозом.

Простіть мені, шановні шанувальники,
Що ви з новинками моїми не знайомі.
Моє перо вогнем брехні обпалене,
А муза майже рік лежить у комі

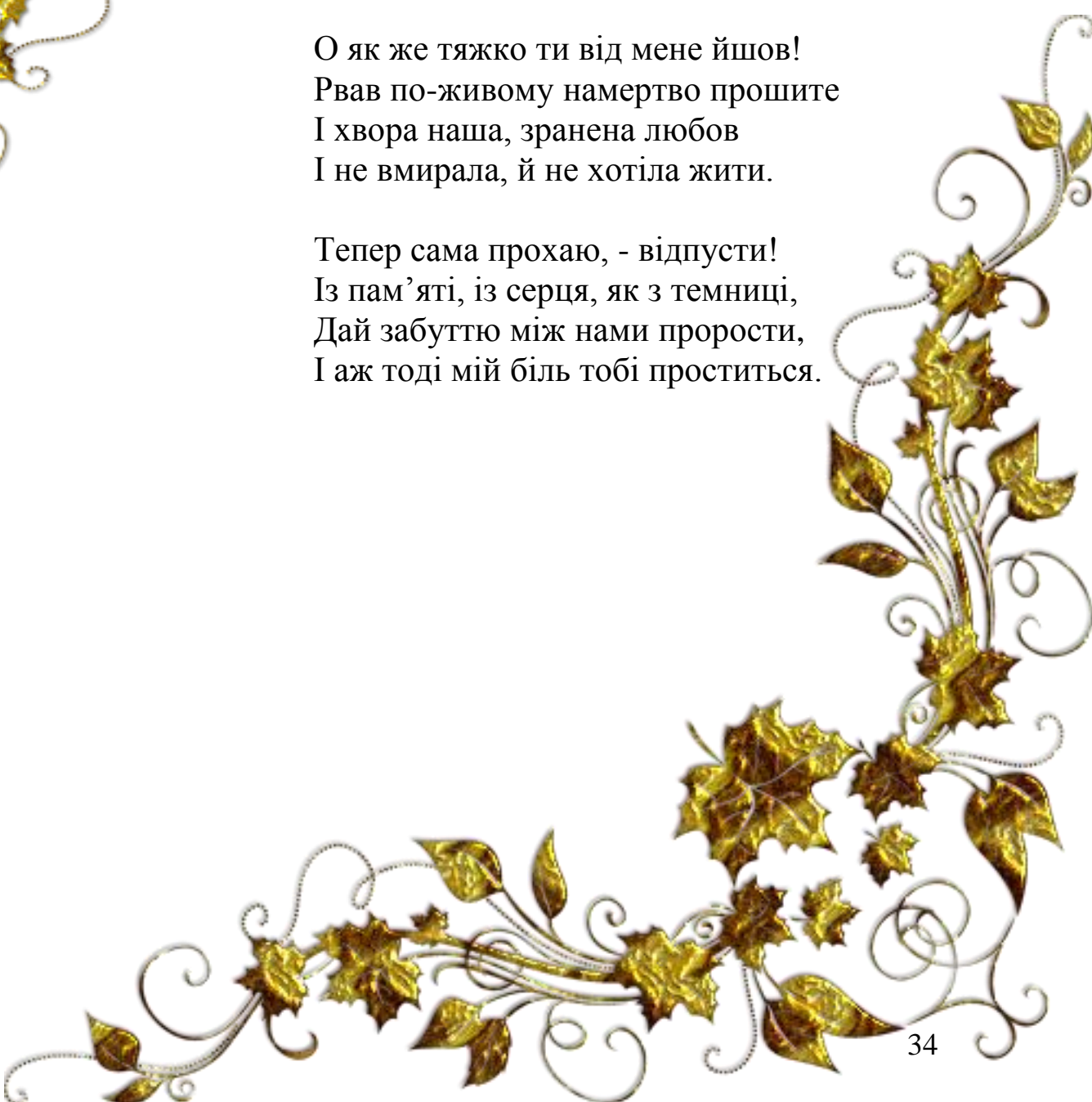
А як загартую, бо надто м'які,
І душу, і слово своє безголосе,
Відточеним лезом між нових рядків
Пройде моя Муза боса.

За довгі роки біль в мені приживсь,
Тепер не знаю, як його позбутись.
Хтось за тобою в серці так тужив,
Що я хотіла дати йому отрути.

О як же тяжко ти від мене йшов!
Рвав по-живому намертво прошите
І хвора наша, зранена любов
І не вмирала, й не хотіла жити.

Тепер сама прохаю, - відпусти!
Із пам'яті, із серця, як з темниці,
Дай забуттю між нами прорости,
І аж тоді мій біль тобі проститься.

Скажи мені...

Молю тебе: не напинай вітрила,
Не покидай погідний тихий рай!
Яка страшна, яка недобра сила
Виштовхує тебе за небокрай.

І заставляє уникати дому,
І зрушує сім'ю з її основ,
І вабить, манить в далеч невідому,
Закреслюючи вірність і любов?

Нащо лишаєш нашу спільну пристань?
Ми стільки вдвох перенесли в житті!
Чи варта того швидкоплинна пристрасть.
Що ти готовий збитися з путі?

Це лише спів самотньої сирени
Відняв твій слух і зір приворожив...
І ти забув дітей, забув про мене,
Усе, чим жив, і все, що пережив.

Коли свій гріх залишиш за плечима
І спраглу пристрасть утолиш свою,
Скажи мені, з якими ж ти очима
Повернешся в зруйновану сім'ю?..

Розплата

Прийшов під ранок, лихий, мов звір,
Напідпитку – лютий, як дідько,
Заповнив собою, вулицю, двір –
А в хаті тремтіли жінка і дітки.

Що, не стрічають?! Де видано це!!!
Він зараз швиденько усіх розбудить!
І – кулачищем дружину – в лице!
А потім двічі ногою в груди.

До ранку тягав за коси по хаті,
Кричали діти до хрипоті,
І чула жінка, немов крізь вату –
Наказував дітям закрити роти.

А як втомився господар бити,
Й заснув на ліжку подружньому замертво,
Всміхнулись дітям вуста розбиті,
Розпухлі, згорьовані – мамині.

Поволі встала – все тіло в синцях,
Зібрала у косу вціліле волосся.
Торкнулась обличчя, а півлиця
В суцільну криваву пухлину злилося.

Тулилися діти до маминих ніг, -
Оговтався страх у малих оченятах.
Й немає нікого, хто б їм допоміг,
І хто б захистив їх від рідного тата.

Помалу дочовгала до дверей,
Зв'язала туго розбиті груди,
Вивела з хати обох дітей.
Погано, та гірше уже не буде.

З каністри хлюпнула у трьох місцях
(трясло, мов пропасниця – грушу):
За діток заляканих, за півлиця,
А ще – за сплюндровану душу.

Рвонуло вогнем із вікон-дверей,
Злетіло полум'я вгору.
А жінка взяла за руки дітей,
Не озирнувшись, пішла із двору.

* * *

У кожного є свій іконостас.
До храму кожного веде своя дорога...
О як мені хотілося б хоч раз
Покластися на тебе, як на Бога!

Та віра в тебе слабшає щоденно.
Між Богом і тобою пролягає
Одна відмінність, досить достеменна:
Всевишній робить, а не обіцяє...

Мить розчарування

Ми не доїли й першу ложку солі,
Та вже мене аж нудить від брехні.
А я так щиро дякувала долі,
За те, що усміхнулася мені.

Хіба це усмішка? Уста зламались з болем.
В обіцянках застрягла, як в багні.
А мій король, як виявилось, голий,
І щастя лиш примарилось мені.

Страшні мої, зачасні думки
Розкльовують роздвоєне сумління...
Я брала щастя в тебе із руки,
А ти мені чомусь подав каміння...

Полинова балада

До краєчка села притулилась старенька хатина,
Вся у землю вросла, від років похилилась набік.
На даху - черепиця, на стінах обсипалась глина.
А у хаті тій мати сама доживає свій вік.

На причілку мохи вигрівають на сонечку спини,
А на ганку риплять, наче стогнуть від болю, дошки,
Трухла стріха під дах заховала старечі сивини,
Та до хати ведуть всі дороги, стежки і шляхи.

Щовесни прилітає до двору лелеча сімейка,
Вигляда її мати, стоїть, мов на чатах, в сінцях.
Лише діти не йдуть. Лиш синочки не їдуть до
неньки.
Чи крилята зносились? Чи може зносились серця?

Щось не їдуть сини. Заросли бур'янами дороги.
Чи то душі синів холодами життя замело.
Виглядають дітей прикипілі до хати пороги.
Вже не мати їх жде, їх чекає усеньке село.

Ти навчила їх жить, ти навчила їх людям годити,
І у поті чола здобувати навчила хліб-сіль.
Та чому ж не навчила, як матір потрібно любити?...
Їй найбільше болять цей давно уже прощений біль.

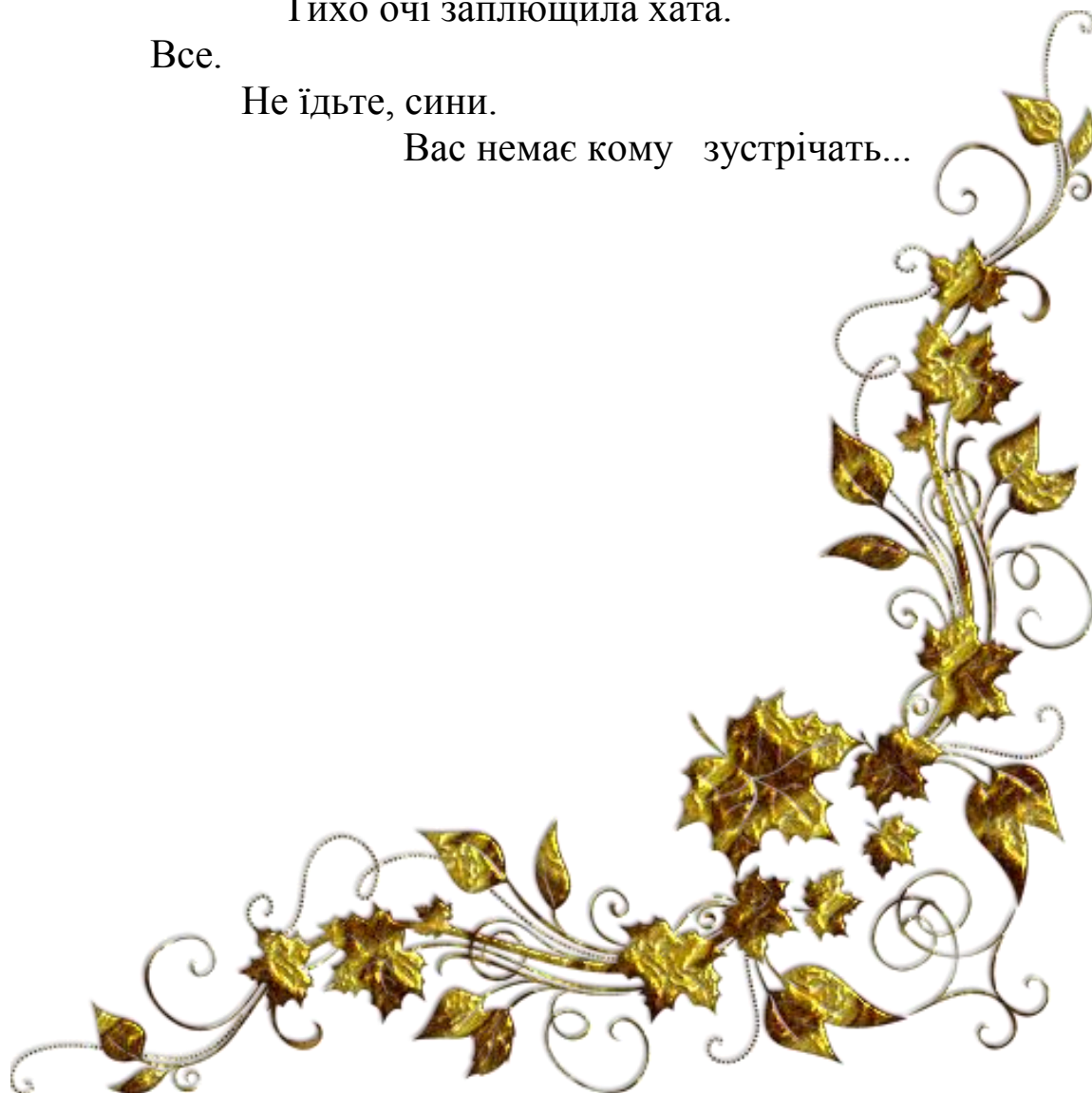
І цей біль вже приживсь, і його вже сльозою не
стерти,
Хоч давно замолила за діток невдячності гріх.
Та мов КАРА ГОСПОДНЯ: їй навіть не можна
умерти,
Що як раптом котресь увійде на матусин поріг?!!

То ж сльозяться на сонці віконця, як очі старечі,
Та матуся все жде, молить в Бога здоров'я синам.
А дитяча байдужість стрибає старенькій на плечі
І додолу щораз нижче й нижче її пригина.

... Захлинався приймач, проливався піснями
судомно.
Вперше мати заснула й не снилися матері сни.
Хтось з ефіру прохав: "Приїжджайте частіше
додому,
Щоб не мучила совість..."
Хіба ж ви поглухли, сини!

А вночі плакав дощ. Якось сонце зійшло винувато,
Наче права не мало в цей день над землею вставать.
Німо зойкнув поріг.

Тихо очі заплющила хата.
Все.
Не їдьте, сини.
Вас немає кому зустрічати...

Тримаю за руку батька

Стою на колінах і батька за руку тримаю,
А він ой як довго, як важко і болісно помирає.
У небуття провалюється і виринає.
І лише моя рука його на цім світі тримає.

Тримаю за руку батька уже по інерції
І жевріє в нім життя від ін'єкції до ін'єкції.
І гіршої муки немає, чим бачити татову муку.
Щоб витримать все це, тримаюсь за батькову руку.

На алтар із страждання покладено батькове тіло
Саркомою з'їдене, висхле, безсиле, зболіле,
Наскрізь пронизане жадібними метастазами.
Діагноз – як вирок, як постріл єдиною фразою.

Дивлюся у батькові очі виплаканими очима
І перед смертю зникає цілого світу значимість.
Усе видається таким неважливим, мізерним і
дріб'язковим,
Коли сила смерті сильніша за силу Любові.

Всміхаюся батьку крізь сльози, як він вирина з
потойбіччя.
Вдивляюсь в його пожовтіле від болю обличчя.
Від безсилля свого хочу квилити, вити, кричати,
Але все, що дано,- це молитися Богу й мовчати.

Десь далеко думки про дитину, про дім, про
роботу.
Розлилася рікою у батьковім домі скорбота.
І лишається нам сиротіти і мовчки чекати,
Коли милість свою покладе Усевишній на тата.

Коли звільненням смерть неквапливо підступить до
ліжка

І візьме в свої руки покинуті долею віжки...

Як прийняти цю втрату?!!

Як витримать вічну

розлуку?!!

...Розіжму свої пальці і випущу татову руку...

ЗМІСТ

Жіноча доля, хто її розкаже.....	2
Буває, що нема бажання жить?..	4
Вітер.....	6
Пізньої осені	7
Прасую твою сорочку	8
Відлетіли літа легкокрилі і пружні, як коні	9
Журавлі	10
Настане день	11
Початок літа	12
Тост	13
Тобі, моя доле	14
Молитва	15
Невже усе це діється зі мною	16
Останній сніг	17
Молитва за тебе	18
Не озиваєшся	19
Таїна	20
Сьогодні твій день народження	21
Не поспішай зробити останній крок	22
Коли батьківський дім лишають діти	23
Ти, певно, перестав мене любити	26
Монолог у парку	27
Ти мене запросив на каву	29
Минають сірі будні-близнюки	30
Приходить день, отруєний печаллю	31
Пишу для себе, не для публікації	32
За довгі роки біль в мені приживсь	33
Скажи мені	34
Розплата	35
У кожного є свій іконостас	37
Мить розчарування	39
Полинова балада	40
Тримаю за руку батька	42

